

Тук почива сестра Мери

Преди много време, в една друга страна, почти убих жена. Чувството е много особено, този порив да убиеш. Първо идва гневът, по-могъщ, отколкото е възможно да си представим. Напълно завладява тялото ти, като извънземна енергия сграбчва волята, крайниците, психиката. Придава ти сила, която дори не си знаела, че притежаваш. Ръцете ти, съвсем безобидни до този момент, се вдигат, за да задушат живота на друго човешко същество. В това има известна радост. Като поглеждам назад, е ужасяващо, но смея да твърдя, че усещането в този момент е сладостно, точно такъв е привкусът на справедливостта.

Агата Кристи беше обсебена от идеята за убийство. Но имаше нежно сърце. Никога не е пожелавала да убие когото и да било. Нито за секунда. Нито дори мен.

Винаги казваше: „Наричайте ме Агата“, и протягаше крехката си ръка. Но аз не смеех, дори в началото, независимо че бях прекарала много уикенди в един от домовете ѝ и бяхме споделяли доста лични моменти. Струваше ми се, че е неуместно да фамилиарнича, въпреки че в годините след Голямата война* представите за благоприличие бяха поизбледнели. Агата беше изискана и елегантна, но беше готова с лекота да се раздели с маниерите и социалните условности. Докато аз бях положила твърде много усилия да овладее тези маниери и условности, за да се откажа толкова лесно от тях.

Харесвах я. В онези времена няхах особено високо мнение за романите ѝ. Но винаги съм признавала, че ѝ се възхищавам

* Така наричат Първата световна война – 1914 – 1918. – Б.р.

като личност. Все още ѝ се възхищавам. Наскоро, когато го споделих с една от сестрите ми, тя ме попита дали не съжалявам за това, което направих, за огромната болка, която ѝ причиних.

– Разбира се, че съжалявам – отвърнах без колебание.

Всеки, който казва: „За нищо не съжалявам“, или е психопат, или лъжец. Не съм нито едното, нито другото, просто умея да пазя тайна. В този смисъл първата г-жа Кристи и втората г-жа Кристи много си приличат. И двете знаехме, че няма как да разкажеш собствената си история, без да разкриеш нечия друга история. През целия си живот Агата отказваше да отговаря на каквито и да било въпроси за единадесетте дни, когато изчезна, и го правеше не само за да защити себе си.

И аз щях да отказвам да отговарям, ако някой се беше сетил да ме попита.

Изчезването

ЕДИН ДЕН ПРЕДИ ТОВА

Четвъртък, 2 декември 1926 г.

Казах на Арчи, че сега не е моментът да напуска жена си, но не го мислех наистина. Ако ме питате, цялата тази криеница бе продължила твърде дълго. Беше време да изиграя печелившия си коз. Но Арчи обичаше всяка идея да идва единствено от него, затова възразих.

– Много е крехка – казах. Агата все още беше разбита от смъртта на майка си.

– Клариса умря преди месеци – отвърна Арчи. – Когато и да ѝ го кажа, моментът все ще е неприятен.

Крехък не е дума, която някой би употребил, за да опише Арчи. Беше седнал зад голямото махагоново бюро в лондонския си офис, надут и властен.

– Няма как всички да са доволни – каза той. – Все някой трябва да е нещастен, и ми омръзна това да съм аз.

Погледнах го, качнала в коженото кресло, обикновено запазено за бизнесмени и финансисти. – Скъпи – гласът ми никога нямаше да достигне изтънчения тон на Агата, но по това време вече бях успяла да изгладя източнолондонския си акцент. – Тя има нужда от още време, за да се възстанови.

– Тя е зряла жена.

– Човек никога не престава да се нуждае от майка си.

– Прекалено отстъпчива си, Нан. Прекалено добра.

Усмивнах се, сякаш беше истина. Арчи мразеше най-много три неща на света – болест, слабост и скръб. Идеята, че някой има нужда да се възстанови, беше нетърпима за него. Като негова любовница, винаги бях в бодро настроение. Лека и безгрижна. В пълен контраст с недотам заблудената му, но покосена от скръб съпруга.

Лицето му омекна. Ъгълчето на устата му се изкриви в усмивка. Както казват французите: „Щастливите хора нямат история“. Арчи никога не ме попита за минало ми. Искаше ме единствено тук и сега, лъчезарна и усмихната. Той прокара ръка по косата си, заглаждайки кичурите, които не бяха на мястото си. Забелязах лекото посивяване над слепоочията. Придаваше му достолепен вид. Дори във връзката ми с Арчи да има корисни елементи, това не значи, че не мога да му се наслаждавам. Беше висок, представителен и влюбен в мен.

Той се изправи от бюрото, прекоси стаята и коленичи пред креслото.

– Арчи... – казах, преструвайки се, че му се карам. – Какво ще стане, ако влезе някой?

– Никой няма да влезе.

Той обхвана кръста ми с ръце и сложи глава в скута ми. Бях с плисирана пола, закопчана догоре блуза, широка жилетка и чорапогашник. С фалшиви перли и нова модна шапка. Погалих Арчи по главата, но се опитах да го отблъсна нежно, докато той притискаше лицето си към мен.

– Не тук – казах, но не настойчиво. Безгрижно, безгрижно, безгрижно. Като момиче, което не е било болно или тъжно нито ден в живота си.

Арчи ме целуна. Имаше вкус на опушена лула. Залепих ръце на реверите му и не възразих, когато обхвана гърдите ми с длани. Тази вечер ще се прибере при жена си. Ако продължаваме в посоката, която бях планирала толкова внимателно, най-добре е да го изпратя при нея с мисли за мен. Гъба, на-

кисната в хининов сулфат, с която ме снабди омъжената ми по-малка сестра, стоеше на пост в тялото ми, предпазвайки ме от бременност. Нито веднъж не се срещнах с Арчи, без да съм подготвена, но в този случай предпазливостта ми се оказа напразна. Той скромно придърпа полата ми надолу, заглаждайки плисетата, после се изправи и се върна обратно зад бюрото.

Почти в същия миг, в който се завъртя в стола си, влезе Агата, потропвайки лекичко с пръсти по вратата, като в същото време я отвори широко. Удобните ѝ токчета издаваха едва доловим звук върху килима. На трийсет и шест, кестенявите ѝ коси бяха избледнели до кафеникаво. Беше с няколко инча по-висока от мен и почти с десет години по-стара.

– Агата – каза Арчи рязко. – Можеше да почукаш.

– О, Арчи. Това не е съблекалня. – После се обърна към мен: – Госпожице О’Дий. Не очаквах да ви видя тук.

Стратегията на Арчи беше да ме крие, като постоянно ме държи на показ. Редовно ме канеха на партита и дори за уикенда в дома на семейство Кристи. Преди шест месеца поне щеше да потърси оправдание за присъствието ми в кабинета си. *Стан ми отстъпи Нан да стенографираме нещо.* Стан беше работодателят ми в Имперската британска компания за гума. Беше приятел на Арчи, но никога не беше му отстъпвал каквото и да било.

Този път Арчи не каза нито дума, за да обясни защо съм се настанила там, където не ми е мястото. Веждите на Агата се повдигнаха, когато осъзна, че съпругът ѝ няма да си направи труда с обичайните извъртания. Тя си върна самообладанието, като се обърна към мен.

– Погледни ни само – тя посочи към тоалета си и после към моя. – Като близначки сме.

Трябваше да направя усилие, за да не докосна лицето си. Усетих колко силно се изчервявам. Ами ако беше влязла минута по-рано? Ако ни беше видяла, щеше ли да се преструва, че не разбира, както се преструваше в момента?

– Да – отвърнах. – Наистина сме като близначки.